

PROLOOG

Het begint allemaal wanneer Penelope Ross over de houten tafel van het restaurant leunt, haar wijsvinger in de lucht steekt en verklaart: ‘Tiende cirkel van de hel: je vindt de liefde van je leven, maar de seks is ruk.’

Voor het oog van het volledige schoonspringteam van Stanford.

Om kwart over elf’s ochtends.

Tijdens de brunch voor mijn eenentwintigste verjaardag.

Vier seconden geleden waren we nog veel te intieme details aan het delen over onze spijsverteringsproblemen, en het contrast is zo groot dat het me even duizelt. Ik was net uitgebreid misbruik aan het maken van het feit dat ik nu alcohol mag bestellen, maar geen enkele hoeveelheid alcohol kan voorkomen dat ik er heel hard uit flap: ‘Wat?!’

Ik ben weleens tactvoller geweest. Gelukkig wordt mijn ongeloof overstemd door de reacties van de rest van het team. Bree spuugt haar drinken bijna uit, Bella hapt geschokt naar adem en Victoria vraagt sceptisch: ‘Is Blomqvist niet de liefde van jouw leven?’

‘Zeker.’ Pen knikt.

Ik giet een mimosa achterover. Hij smaakt een stuk smeriger dan gewoon sinaasappelsap, maar ik verwelkom het aangeschoten gevoel met open armen.

‘Pen. Lieve schat.’ Bree gebruikt de zoom van het shirt van haar zus Bella om de espresso-martini van haar bril te vegen, wat Bella toelaat. Blijkbaar kan dat als je tweeling bent. ‘Hoeveel heb je gedronken?’

‘De helft van die kan of zo.’

‘Ah. Misschien moeten we...’

‘Maar mimosa’s helpen je om de waarheid te vertellen.’ Pen leunt nog verder naar voren. Ze begint zachter te praten en zwaait met haar hand. ‘Ik vertrouw jullie iets toe. Ik stel me kwetsbaar op. Dit is een bijzonder moment.’

Victoria slaakt een zucht. ‘Pen, ik hou van je, dat weet je. Ik zou je volgen naar het vuur van Mordor en dat soort onzin, maar dit is geen bijzonder moment.’

‘Hoezo niet?’

‘Omdat je shit uit je duim aan het zuigen bent.’

‘Hoezo?’

‘Omdat Blomqvist goed kan neuken.’

Ik leun ietwat verdwaasd achterover en dwing mezelf om te denken aan Lukas Blomqvist, iets wat ik niet zo vaak doe. Mensen gaan ervan uit dat ik gefascineerd ben door alles wat met zwemmen te maken heeft, maar dat is niet zo. De enige sporten die ik enigszins interessant vind zijn schoonspringen en land-schoonspringen (of zoals normale mensen dat noemen: turnen). De rest doet me niets. Er gebeurt gewoon te veel in watersporten. Ik kan de wedstrijden van de waterpoloteams van Stanford al niet eens bijhouden, laat staan van de zwemmers.

En toch is het lastig om Blomqvist te negeren. Misschien komt het door de enorme hoeveelheid medailles die hij heeft gewonnen. Zijn wereldrecords. Bovendien: als de leider van mijn team deel uitmaakt van een sportief powerkoppel, is het wel zo netjes als ik iets weet over haar partner. En Pen en Blomqvist zijn al heel lang samen. Voor hetzelfde geld waren ze na hun geboorte al aan elkaar beloofd om de diplomatische banden tussen de Verenigde Staten en Zweden warm te houden.

Ik sluit mijn ogen en denk terug aan de paar herinneringen die ik aan hem heb. Een zwarte, strakke zwembroek. Tatoeages. Kort, warrig bruin haar. Bovengemiddeld lange armen. De sierlijke en toch onwaarschijnlijke bouw van iedere zwemmer in de eerste divisie.

Victoria heeft gelijk. We kunnen er met een gerust hart van uitgaan dat Blomqvist wel degelijk goed kan neuken.

‘Ik zei ook niet dat hij dat niet kan. Hij is heel goed. Alleen niet...’ Pen krimpt even ineen, en dat is zo’n schrill contrast met haar normale zelfvertrouwen dat het me ondanks mijn aangeschoten toestand direct opvalt.

Weet je wat het is met Pen? Ze is best geweldig. Bewonderenswaardig. Zo iemand die instinctief weet hoe ze een ander op zijn gemak moet stellen. Ze herinnert je eraan om water te drinken. Biedt je haar elastiekje aan

als je haren aan je lippen blijven plakken. Weet wanneer je cavia jarig is. Ik zou tot mijn vijftigste cursussen persoonlijke ontwikkeling kunnen volgen en me opnieuw kunnen laten programmeren door een team data-analisten, en dan zou ik nog niet over een derde van haar charme beschikken. Charisma zoals dat van haar zit in je genen. En nu bijt ze in haar nagelriemen alsof ze zojuist heeft ontdekt hoe het voelt om door het leven te moeten met een sociale angststoornis. Dat bevalt me niet.

‘Het is alleen niet... wat ik wil. En ik ben niet wat hij wil,’ mompelt ze zacht.

‘Wat wil jij dan?’ Ik dank stilletjes Victoria dat ze de vraag stelt die ik niet durf uit te spreken. De extraverte vrouw zonder filter die elk team nodig heeft.

‘O mijn god. Ik wil... nou ja, soms...’ Pen kreunt.

Ik verstijf ineens van schrik. ‘Dwingt Blomqvist je om...’

‘Nee. God, nee.’ Ze schudt haar hoofd, maar ik kijk vast niet heel overtuigend, want ze praat verder. ‘Nee. Dat zou hij nooit doen.’ Alle anderen luisteren al niet meer. De tweeling maakt ruzie over welk drankje van wie is en Victoria gebaart naar de ober. ‘Zo zit Luk niet in elkaar. Maar... hoe zeg je tegen een man dat je iets anders nodig hebt?’

Waarom vraagt ze dat aan mij? Staat er soms spontaan *Heeft ooit iemand gevraagd om haar billenkoek te geven* op mijn voorhoofd geschreven?

Zou me niets verbazen. ‘Zijn Scandinaviërs niet heel ruimdenkend?’

‘Misschien? Hij is zeker ruimdenkend op het gebied van...’ Maar ze maakt haar zin niet af, want een groepje vals zingende obers onderbreekt ons met een verjaardagsliedje, en dan gebeurt er ineens heel veel tegelijk.

Ik blaas het kaarsje uit dat lukraak boven op een lavacake is gezet. Ik krijg nieuwe fitnesselastieken van het team. Even raak ik overweldigd door het feit dat een eeuwige introvert zoals ik mensen heeft gevonden die zo extreem lief voor me zijn. Victoria gaat naar de wc. Pen wordt door haar tante gebeld. Bree wil weten welke vakken ik in de herfst ga volgen.

Het is te veel. In te weinig tijd. We hebben het niet meer over het mysterieuze, imperfecte seksleven van Penelope Ross en Lukas Blomqvist, en dat is misschien maar beter ook. Ik weet niet wat er speelt, maar waarschijnlijk is het iets onbenulligs. Misschien heeft ze een hekel aan het

merk condooms dat hij gebruikt. Misschien valt hij in slaap zonder eerst te knuffelen. Misschien zijn ze moe na de training en maken ze ruzie over wie bovenop moet. Het gaat me geen reet aan, en dus zet ik het uit mijn hoofd.

Totdat een paar weken later alles verandert.

1

Op de woensdagochtend van mijn derde jaar is het tijd voor de afspraak waar ik enorm tegen opzie, een paar weken voor het begin van de herfst. Hij staat in mijn Google-agenda ingepland van tien tot elf, één enkel woord dat er bedrieglijk onschuldig uitziet.

Therapie.

‘Dit is wat ongewoon,’ zegt Sam tijdens onze eerste afspraak, zonder oordeel of nieuwsgierigheid in haar stem. Ze lijkt pure neutraliteit in alle aspecten van haar leven te hebben doorgevoerd: haar beige broekpak, haar stevige-maar-niet-te-stevige handdruk en een elegant, tijdloos gezicht dat tussen de veertig en zeventig zou kunnen zijn. Ik ken haar nog maar net, maar eigenlijk wil ik nu al zijn zoals zij. ‘Ik dacht dat het sportprogramma van Stanford een eigen team sportpsychologen had.’

‘Klopt,’ zeg ik, terwijl ik om me heen kijk naar de muren van haar kantoor. Ik zie meer diploma’s dan persoonlijke foto’s: vier tegenover nul. Sam en ik zijn misschien al dezelfde persoon. ‘Ze zijn heel goed. Ik heb de afgelopen maanden bij hen gelopen, maar...’ Ik haal mijn schouders op en hoop dat ze daaruit opmaakt dat het mijn schuld is dat het niets is geworden. ‘Ik liep een paar jaar geleden tegen een aantal dingen aan die niets met schoonspringen te maken hadden. Cognitieve gedragstherapie werkte toen prima. Mijn coach en ik hebben het erover gehad en aangezien het jouw specialiteit is, besloot ik om bij jou langs te gaan.’ Ik glimlach alsof ik vertrouwen heb in dit plan. Was het maar zo’n feest.

‘Aha. En in het verleden, toen je cognitieve gedragstherapie had, waar liep je toen...’

‘Niets wat met sport te maken had. Het ging om... familiedingen. De relatie met mijn vader. Maar dat is nu opgelost.’ Ik besef dat ik dat iets te snel heb gezegd en verwacht dat Sam ingaat op deze overduidelijk halve

– misschien niet eens een kwart – waarheid, maar ze staart me alleen indringend aan.

Dat is veel aandacht die ineens volledig op mij is gericht. Ik verschuif op de stoel en voel de pijn die ik altijd in mijn spieren heb. Haar aanwezigheid is niet bepaald geruststellend, maar ik kom hier om mezelf op te lappen, niet om me te laten sussen.

‘Aha,’ zegt ze uiteindelijk. Leve cognitieve gedragstherapie en haar gebrek aan bullshit. *Je doet iets wat slecht voor je is. Ik ga je leren om dat niet meer te doen. Jouw verzekering geeft me geld en dan scheiden onze wegen weer. Zeg maar dag tegen je trauma. Ik zorg wel voor de zakdoekjes.* ‘En even voor de zekerheid, Scarlett: je wilt hier echt zijn?’

Ik knik resoluut. Ik kijk niet bepaald uit naar de pijn die ik ga voelen als ik de kwetsbaarste delen van mijn ziel moet blootleggen, maar ik ben niet een of andere detective uit een afgezaagde misdaadserie uit de jaren tachtig die het vertikt om met een psycholoog te praten. Therapie is een privilege. Ik heb mazzel dat ik dit kan doen. En bovendien heb ik het nodig.

‘Ik moet toegeven dat ik niet veel verstand heb van schoonspringen. Het lijkt me heel ingewikkeld.’

‘Dat is het ook.’ Veel wedstrijdsporten vereisen een complexe balans tussen fysieke en psychologische kracht, maar schoonspringen... Schoonspringen heeft enorm zijn best gedaan om het moeilijkst van allemaal te worden.

‘Kun je uitleggen waarom?’

‘Zeker.’ Ik schraap mijn keel en kijk naar mijn joggingbroek en sportshirt. Zwart en kardinaalrood. *Stanford Swimming & Diving: Fear the Tree.* Ik weet niet wie onze kleding ontwerpt, maar diegene wil duidelijk dat onze identiteit gereduceerd wordt tot onze sportprestaties. *Vergeet dit nooit: je bent niet beter dan je score.* ‘We springen van dingen af. Duiken in zwembaden. En onderweg doen we acrobatische kunstjes.’

Ik wilde haar aan het lachen maken, maar daar doet Sam blijkbaar niet aan. ‘Dat is vast niet alles.’

‘Er zijn heel veel regels.’ Maar ik wil haar niet vervelen of een lastige cliënt zijn. ‘Ik ben sporter in de eerste divisie van de National Collegiate Athletic Association, de NCAA. Ik neem deel aan twee wedstrijden. Eentje vanaf de duikplank, dat stuitende ding van glasvezel dat...’ Ik beweeg

met mijn platte hand omhoog en omlaag. ‘Hij is drie meter hoog.’ *Ongeveer zo lang als een struisvogel*, klinkt de stem van mijn eerste coach in mijn gedachten.

‘En de andere wedstrijd?’

‘De toren. Die is tien meter hoog.’ Dat zijn twee giraffes.

‘Geen stuiiterplank?’

‘Nee, een statische.’

Ze knikt. ‘Werkt de puntentelling hetzelfde als bij turnen?’

‘Ja, min of meer wel. Een paar juryleden kijken of je fouten maakt en dan trekken ze daar punten voor af.’

‘En hoe vaak moet je springen per wedstrijd?’

‘Dat hangt ervan af. En het gaat niet... Het gaat niet echt om hoe vaak je moet springen.’ Ik bijt op de binnenkant van mijn wang. Ze gunt me de tijd en blijft aandachtig wachten. ‘Het gaat om de spronggroep.’

‘De spronggroep?’

‘Ja, het... soort sprong, zeg maar.’

‘En hoeveel spronggroepen zijn er?’

‘Zes in totaal.’ Ik frunnik aan het uiteinde van mijn paardenstaart. ‘Voorwaarts. Achterwaarts. Contra. Schroef. Handstand.’

‘Aha. En in je mailtje zei je dat je herstellende bent van een blessure?’

Ik heb echt mazzel dat ik in therapie kan. Maar ik vind het alsnog kloten. ‘Klopt.’

‘Wanneer is dat gebeurd?’

‘Zo’n vijftien maanden geleden. Aan het einde van het eerste jaar.’ Ik bal mijn vuisten onder mijn dijen en wacht tot ze eist dat ik haar de bleederige details vertel. Ik zit al klaar om mijn lijstje op te dreunen.

Sam besluit echter om me te sparen. ‘Zei je nou dat er zes spronggroepen zijn bij het schoonspringen?’

‘Ja.’ De verandering van onderwerp verbaast me en ik ontspan even.

Dat had ik nooit moeten doen.

‘En die blessure, Scarlett... Heeft die toevallig iets te maken met het feit dat je slechts vijf groepen hebt genoemd?’

2

‘Je hebt het verkloot,’ zegt Maryam tijdens onze eerste lesweek. De enige gedachte die nog door de gonzende wanhoop in mijn oren heen dringt, is dat mijn huisgenoot niet zo gemeen tegen me zou moeten doen. Ik heb haar geholpen om de bloedvlekken uit talloze worstelshirtjes te halen. Verdien ik dan echt geen medelijden? Of in elk geval een wat minder opvallende vorm van afkeuring?

‘Ik ben een kwart Duits,’ zeg ik. ‘Mijn moeder is daar geboren. Ik zou dit moeten kunnen.’

‘Je moeder stierf toen je twee was, Vandy. Je stiefmoeder, die je daadwerkelijk heeft opgevoed, komt uit een gat in Mississippi.’

Pijnlijk. Maar wel waar. ‘Mijn genen...’

‘Zijn irrelevant en zorgen er niet voor dat je Duits gaat halen,’ zegt ze op de afkeurende toon van iemand die tweetalig is opgegroeid. Ik weet momenteel even niet meer welk deel van het brein je helpt bij het leren van een taal, maar bij haar werkt het in elk geval als een trein. Het is een uitstekende bron van milieuvriendelijke energie waar je half Europa mee zou kunnen doorkruisen.

‘Ik ben hier helemaal niet goed in,’ jammer ik. Waarom zou ik hier goed in moeten zijn? ‘Het slaat nergens op dat je als arts een vreemde taal moet leren.’

‘Onzin. Wat nou als je besluit om bij Artsen Zonder Grenzen te gaan werken en je alleen een leven kunt redden als je weet of “het scalpel” mannelijk of vrouwelijk is?’

Ik krab aan mijn nek. ‘Die skalpellen?’

‘Bam, patiënt dood.’ Maryam schudt haar hoofd. ‘Je hebt het verkloot, pik.’

Met een beetje hulp van mijn academisch adviseur. *Volg eerst de introductievakken*, zei hij. *Je hebt die kennis nodig om het toelatingsexamen*

voor de geneeskundeopleiding te halen, voegde hij eraan toe. *Dat is de juiste stap*, sloot hij af.

En ik luisterde naar hem. Omdat ik heel graag de touwtjes in handen heb. Omdat ik een student-sporter ben en mijn schema een kruising is tussen een Jenga-toren en een *shibari*-tutorial. Spontaniteit? Dat kan alleen als ik het twee weken van tevoren plan. Op de dag dat ik mijn middelbareschooldiploma haalde, maakte ik een vijftienjarenplan en ik besloot om me daar altijd aan te houden: minstens één NCAA-titel, een opleiding geneeskunde, orthopedie, verloven, trouwen, afgedwongen geluk.

Uiteraard heb ik dat plan verpest door scheikunde en biologie te kiezen tijdens mijn eerste en tweede jaar, terwijl dat nou net mijn zwakste punten waren. Na het eerste jaar heeft mijn cijfergemiddelde het nu zwaar te verduren. Psychologie is verontrustend vaag. De Duitse datief geeft me afschuwelijke nachtmerries. In mijn lessen Engelse grammatica moet ik steekhoudende opstellen schrijven over onvatbare, ingewikkelde onderwerpen: poëzie, de ethische bezwaren van ongediertebestrijding, salarisplafonds voor regeringsfunctionarissen, de vraag of er mensen bestaan die we niet kunnen zien?

Het is makkelijker voor me als de balletjes in de juiste emmers vallen. Zwart en wit, goed en fout, natuurlijk en kunstmatig. Dit jaar bestaat uit allerlei tinten grijs en één grote teringzooi. Duits 1 is de olievlek die daaronder ligt.

Vroeger was ik een student-sporter die alleen maar tienden haalde. Vroeger ging alles zoals ik wilde. Ik streefde naar excellentie. Momenteel probeer ik te voorkomen dat alles faliekant misgaat. Zou het niet leuk zijn als ik de mensen om me heen niet continu teleurstelde?

‘Kies een andere taal,’ stelt Maryam voor, alsof ik niet elke ontsnappingsroute al heb onderzocht.

‘Dat kan niet. Ik kon deze planning maar net rondkrijgen. Anders overlapt alles met elkaar.’ Ochtendoefeningen, bijvoorbeeld. Middagtrainingen. Een van de andere miljoen activiteiten waarvoor Stanford me heeft ingeschreven. En dit zou het jaar moeten zijn dat ik mijn potentieel als sporter verwezenlijk. Als ik dat nog heb. Als ik het ooit heb gehad.

Zo voelde het wel op mijn middelbare school in een gat in Mississippi

(eigenlijk Missouri, maar ik heb het opgegeven om Maryam te verbeteren). Een stuk of zes coaches verdrongen zich om me naar hun scholen te lokken. Ik was een voormalig deelnemer aan de Olympische Jeugdspelen, een nationaal teamlid, jeugdkampioen van de wereld. De ideale rekrut. Vanaf mijn zesde werd ik door iedere coach overladen met valse complimenten. *Je bent hier heel goed in, Vandy. Je zult grootse dingen gaan bereiken, Vandy. Die Vandy is een veelbelovende jonge schoonspringer.* Ik genoot van die complimentjes, tot ik tijdens mijn studie eindelijk met de werkelijkheid werd geconfronteerd.

Ik kon het amper aan.

Mijn brein heeft blijkbaar besloten om me te helpen, want ik herinner me niets van de dertig seconden die mijn leven hebben veranderd. Gelukkig is het opgenomen en kan iedereen het terugkijken, want het gebeurde tijdens de schoonspringfinale van de NCAA. Zelfs het commentaar is bewaard voor het nageslacht.

‘En dat was Scarlett Vandermeer van de Stanford University, die brons heeft gehaald op de Olympische Jeugdspelen. Dé ontdekking van dit seizoen. Ze stond op het punt om een nieuw record te zetten. Maar ja, dat was wel vóór deze sprong.’

‘Ja, ze probeerde een tweeënhalve gehoekte salto uit te voeren. Vanochtend tijdens de voorrondes ging dat nog prima. Sterker nog, ze haalde achten en negens. Maar deze keer ging het direct al mis.’

Het gebeurt altijd met de sprongen die je heel goed lijken te liggen.

‘Ja, dat was zeker een mislukte sprong. Daar gaat de jury nul punten voor geven. Maar ze kwam ook op een nare manier te water, dus laten we hopen dat ze niet gewond is.’

Waarop mijn lichaam zei: *fuck hopen.*

Het is grappig, op een bijzonder niet-grappige manier. Ik herinner me nog goed hoe boos ik was – op het water, op mezelf, op mijn eigen lichaam – maar ik herinner me niets meer van de pijn. In het filmpje is het meisje dat uit het water hinkt een dubbelganger die mijn lichaam heeft gestolen. De lange vlecht die aan haar rode badpak kleeft is van een bedrieger. De kuiltjes in haar wangen als ze zichzelf dwingt om te glimlachen? Uitstekend nagedaan. En waarom lijkt het spleetje tussen haar voortanden precies op dat van mij? De camera volgt genadeloos haar

strompelende benen en staart naar haar, terwijl coach Sima en zijn assistenten op haar afrennen.

‘Vandy, gaat het wel?’

Het antwoord is niet te verstaan, maar de coach vertelt iedereen die het horen wil dat het meisje zei: ‘Ja, maar voor mijn volgende sprong heb ik wel eerst een paracetamol nodig.’

Ze bleek gelijk te hebben. Ze zou inderdaad een paracetamol nodig hebben voor haar volgende sprong. En operaties. En een lang revalidatietraject. De eindstand?

Hersenschudding.

Gescheurd trommelvlies.

Verrekte nek.

Gescheurde kraakbeenring in mijn linkerschouder.

Een longkneuzing.

Verstuikte pols.

Verstuikte enkel.

Ik voel een zware druk op mijn borst als ik naar het filmpje kijk en bedenk wat die meid heeft doorgemaakt. Tot ik besef dat ik die meid ben.

Iedere gast met wie ik ooit op een datingapp een match heb gehad heeft me gevraagd: ‘Schoonspringen is praktisch hetzelfde als zwemmen, toch?’ Maar net als boksen, ijshockey en lacrosse is schoonspringen een contactsport. Elke keer als we in het water springen, krijgen ons skelet, onze spieren en onze inwendige organen een optater.

Daar kan rugby nog een puntje aan zuigen.

‘Je moet je voorbereiden op de zeer reële mogelijkheid dat je nooit meer kunt schoonspringen,’ zei Barb voor mijn operatie. Het is heel moeilijk om de uitspraken van je stiefmoeder als pessimistisch gezanik opzij te schuiven, als die eerdergenoemde stiefmoeder een briljant orthopedisch chirurg is. ‘Het doel is nu alleen dat je je schouder weer goed kunt bewegen.’

‘Weet ik,’ zei ik. Daarna huilde ik als een kind: eerst in haar armen, toen alleen in bed.

Maar Barb was te voorzichtig en ik had mazzel. Het bleek toch mogelijk te zijn om te herstellen. Tijdens mijn eerste jaar zat ik toe te kijken op de bank. Ik rustte uit. Nam mijn medicijnen. Volgde een ontstekings-

remmend dieet. Concentreerde me op de fysiotherapie en de rekoefeningen en mijn herstel, als een non die vroom haar avondgebed prevelt. Ik zag voor me hoe ik weer zou schoonspringen, accepteerde de pijn, kwam toch opdagen voor de training, zag de rest van het team trainen, de geur van chloor in mijn neusgaten, het glinsterende blauwe water van het zwembad op slechts een paar meter afstand en tegelijkertijd onmogelijk ver weg.

En toen, twee maanden geleden, mocht ik weer trainen. En dat gaat...
Nou ja. Er is een reden dat ik nu naar de psycholoog moet.

‘Volgens mij heb ik wel een oplossing voor je taalprobleem.’

Ik kijk vol argwaan naar Maryam en leun hoopvol en aandachtig naar voren.

‘Je gaat me zeggen dat ik in bad moet gaan met een broodrooster, of niet?’

‘Komt-ie: tweedejaars Latijn.’

Ik sta op. ‘Ik moet gaan.’

‘Denk eens aan hoe nuttig dat zal zijn als Artsen Zonder Grenzen je naar het oude Rome stuurt!’

Ik sla de deur achter me dicht en vertrek veertig minuten te vroeg naar de training, puur zodat ik mijn huisgenoot niet de nek omdraai.

We zijn in het eerste jaar aan elkaar gekoppeld, en hoewel Maryam onverschrokken gemeen kan zijn en ik altijd vergeet om de lege toiletrollen te vervangen, willen we op de een of andere manier niet meer zonder elkaar. Vorig jaar zijn we – vrijwillig? – samen verhuisd naar een plek buiten de campus, en we hebben ons huurcontract zojuist – vrijwillig? – vernieuwd, waardoor we nog vierentwintig maanden met elkaar opgescheept zitten. Weet je wat het is? Samen zijn is simpel en vraagt op emotioneel gebied heel weinig van ons. En voor iemand zoals ik – een doelgerichte controlefreak die ook nog eens een overijverige perfectionist is – is iemand als Maryam een geschenk uit de hemel.

Geen goed geschenk, maar je moet een gegeven huisgenoot nou eenmaal niet in de bek kijken.

Het Avery Aquatic Center is het beste zwembad waar ik ooit heb getraind. Het is volledig buiten, heeft vier zwembaden en een toren, en alle watersportteams van Stanford trainen daar. Vandaag is het heerlijk rustig in de vrouwenkleedkamer. Dit is een zeldzaam moment: de zwemmers zijn al aan het oefenen en de schoonspringers zijn er nog niet. De

waterpolospelers zijn gelukkig verbannen naar een ander gebouw. Daar is menig traantje van dankbaarheid om gelaten.

Ik trek mijn badpak aan. Trek daar weer een T-shirt en korte broek over aan. Ik zet de timer aan en ga op het harde houten bankje zitten om over mijn levenskeuzes na te denken. Exact tien minuten later begint mijn telefoon te trillen en ik ga staan, zonder extra helderheid of innerlijke vrede. Ik loop naar de wasserette voor een nieuwe handdoek, maar dan hoor ik een bekende stem.

‘... niet oké,’ zegt Penelope.

Ze staat in de gang, op een paar meter afstand, maar ze ziet me niet.

‘Totaal niet,’ zegt ze, het verdriet klinkt door in haar stem. Ik herken het van die teamwedstrijd in Utah, toen ze een voorwaartse salto verknaalde, als een vliegende eekhoorn op haar buik klapte en van de eerste naar de negende plaats zakte. ‘Niet voor ons.’

De reactie klinkt zachter, dieper. Minder gespannen. Lukas Blomqvist staat voor Pen met zijn armen over elkaar geslagen voor zijn blote bast. Zijn duikbril hangt om zijn nek en zijn badmuts aan zijn vingers. Hij is vast net klaar met trainen, want hij druppelt nog na. Ik kan de lichte frons op zijn gezicht lastig interpreteren. Misschien is hij kwaad. Misschien is hij gewoon Zweeds. Ik weet niet wat hij precies zegt, maar dat doet er niet toe, want Pen onderbreekt hem.

‘Dat hoeft echt niet als...’

Weer een diepe, zachte reactie. Ik trek me terug. Dit gesprek is niet voor mijn oren bestemd. Laat die handdoek maar zitten.

‘Het is beter zo.’ Pen leunt naar voren. ‘Dat weet je zelf ook.’

Blomqvist ademt diep in en zijn natte schouders bewegen omhoog, waardoor hij nog langer lijkt. Ik zie zijn op elkaar geklemde kaken, zijn gekantelde hoofd en de aangespannen spieren in zijn bovenarm.

Dreigend. Eng. Dat is hij. Pen ziet er klein en verdrietig uit als ze naast hem staat, en ineens zet ik een knop om.

Het kan me niet schelen dat dit me niets aangaat. Ik loop op hen af en kijk Blomqvist argwanend aan. Mijn vingers trillen en dus bal ik ze tot vuisten naast mijn lichaam. En ook al is hij waarschijnlijk vier keer sterker dan Pen en mij bij elkaar, en ook al is dit een afschuwelijk slecht idee, toch vraag ik: ‘Pen, is alles oké?’